

Nederlandsche Verzen en Nederlandsch Proza.

VI.

Florentijn, Van Blijder Minne. — 's Gravenhage *W. P. van Stockum & Zoon*, 1897.

Zoo'n pseudoniem — Florentijn — is lang niet kwaad. Al zou ik den dichter met den vinger kunnen aanwijzen, ik zou het niet willen. Het is zoo aangenaam over Florentijn te spreken, en niet noodig te hebben van „den heer X,” den tijdgenoot, den kunstbroeder, te gewagen. Voor jaren kwam er een bundeltje poëzie uit van een onbekenden dichter. Het was eene belofte voor de toekomst, toch bevatte het vele zwakke verzen. Er stond een zeer weidsche naam op het titelblad met het praedikaat Mr. van *doctor juris*. In zulk een geval is de beoordeelaar min of meer het slachtoffer zijner hoffelijkheid, als hij een hoffelijk man is. Maar Florentijn klinkt als de naam van een goed vriend, een gemeenzaam bekende, en het valt niet moeielijk in alle oprechtheid een vrijmoedig oordeel uit te spreken.

Van Blijder Minne is een vriendelijk, beminlijk bundeltje, vol erotische poëzie, een genre, dat ten onzent zoo zelden met geluk beoefend wordt. Hooft, Jan Luiken, eenige gedichten van Staringh, eenige van C. Honingh, werden met lof bekend, en in Vlaanderen kwamen de erotische dichters na 1830 meermalen voor. De eerste bundels van Pol de Mont kunnen het getuigen. Maar de zeer moeilijke kunst, door Hooft, Bredero en Starter met zoo groot geluk beoefend, scheen later velen af te schrikken. Het is zeer ongemeen de gunst van de Muzen en van Eros tevens te winnen — op snelle vleugels vliedt zoo vaak de minnegod.

„Ick sie je wel, al ga je snel!”
placht Bredero zijne snelvoetige liefjes na te zingen, en het schijnt wel, dat onze amoureuse dichters deze verzuchting den

vluhtenden Amor nazingen, wanneer de erotische bezieling wegblijft.

Florentijn heeft alleraardigste, geestige, tevens blijgeestige, minneliederen in zijn bundel verzameld. Een zijner aangebedenen noemt hij Ysela — misschien is er maar ééne aangebedene, die vele namen draagt. Ysela heeft een kostuum van markiezin uit de dagen van Marie Antoinette gekozen, en gaat met haar ridder naar een feest. En nu neemt de dichter het woord:

„O guitig kind, zoo jong en zoo oud,
„Wat genot u aan te staren!
„U ziende, zie ik het geestig verleên,
„Dat van voor honderd jaren!

„Gij zijt een meiske van David Bles,
„Mij lachend in de armen gevlogen:
„Een jong, mooi zusje van Betje Wolff,
„Met heur grappige duvelkensoogen.”

In de zeventiende eeuw, heel in het begin, zeide de dichter Malherbe tot den jonge Louis XIII:

„Ce que Malherbe écrit, dure éternellement.”

Florentijn ziet mij verwijtend aan, omdat ik dit woord van Fransche zelfvergoding zoo dicht naast dit allerliefste vers plaatste. Maar ik deed het eenvoudig, omdat ik meen, dat zulk een welgeslaagd kunstwerkje niet licht zal vergeten worden. Florentijn heeft nog een ander, even aantrekkelijk Ysela-vers gemaakt:

„Een aardig meiske van David Bles
„Met slanke bevallige leden,
„Met geestig neusje en nog geestiger oog,
„Is plots uit haar lijst getreden.
„Zij verlaat het vertrek, verlaat het huis,
„Verzeld van een vuurgen aanbieder,
„En al blozend heeft zij d' arm aanvaard
„Van haar opgetogen ridder.